

O králi Karlovi a strašidelném hradě

Jednoho dne se král Karel doslechl o hradě svého praděda, ve kterém prý straší. Bylo nutné ho opravit, protože zdi se rozpadaly a střechou teklo. Nikdo k tomu však neměl odvahy. Všichni se báli čertů a čertic. Král Karel se vydal na dlouhou cestu z Německa, na svůj nový hrad do Slezska. Jeho poutování bylo náročné. Musel překonat velké hory, široké řeky a hluboké lesy plné loupežníků. Když po několika týdnech dorazil vyčerpaný na hrad, byla už noc. Všichni lidé ve městě ho radostně vítali ale zároveň ho varovali, že na hradě straší. Ale král na jejich varování nedbal, a protože byl unavený, šel rovnou na kůtě. V noci ho však vzbudilo vrzání, šramot a sirný smrad. Šel se tedy kouknout co jsou ty záhadné zvuky zač a odkud se linou. Šel po čuchu a slachu až došel do hradní kuchyně, kde si čertíci dávali svačinku. Opatrně na ně koukal zpeza rohu, a když se zvedli, postavil se jim do cesty.

„Co tu chcete a proč tu strašíte?“ zeptal se jich.

Oni na to: „Lidé se nás bojí sami, ahiž bychom je museli moc strašit.“ Král Karel poznal, že to jsou neškodní čertíci. Domluvil se tedy s nimi, že když mu pomůžou opravit hrad, můžou chodit na dobroty do kuchyně kdykoli budou chtít. Co by takový čert neudělal pro kus žvance? Když pracovat se jim moc nechtělo. Čertíci tedy začali opravovat hrad, lidé na ně se zájmem koukali. Když poznali, že nejsou zase tak hrozní, začali jim pomáhat s opravou. Král Karel slib dodržel a čerti chodí na dobroty dodnes. Když se vydáte na Slezskostrawský hrad a budete mít trochu štěstí, uvidíte je i se svačinkou. Vždyť jsou tam stále.

Ivana Davidová 5.B
ZŠ u kříže Michalkovice